

Har revărsat

Era acum mulți ani, când un tată pășea cu micul său fiu de-a lungul plajei între Norwich și Yarmouth, pe coasta engleză.

Tata își trăgea copilul după sine într-o tăcere posomorâtă. Fața sa roșie, buhăită, arăta limpede căruia viciu îi ceda el și mersul său legănat trăda că și în ziua de astăzi băuse mai mult decât de sete. Și mersul copilului era nesigur, dar nu de la beție. Trebuia să arunci numai o privire la statura mică, delicată, la obrăjorii înguști, palizi și la hainele sărăcăcioase, ca să vezi de ce ducea lipsă. Bani cu care tata ar fi trebuit și ar fi putut să-i cumpere copilului său hrană și îmbrăcăminte, acesta îi dădea pe rachiu.

În sfârșit, micul Iakob a rupt tăcerea.

„Mi-e așa de foame, tată! Te rog, dă-mi o bucățică de pâine!”

„Taci!”, s-a răstit la el tatăl afectat.

„Dar dacă ai știi cât sunt de flămând!” a îndrăznit micuțul să mai spună o dată.

„Vrei să-ți ții imediat gura?! Pot eu să-ți scot pâine aici, de sub nisip?” a scrâșni bețivul cu o furie stăpânită.

Micuțul s-a târât anevoie mai departe. Dar foamea doare, așa că în cele din urmă l-a rugat încă o dată:

„Tată, dă-mi o bucățică de pâine!”

Atunci, bețivul a apucat copilul și, ieșit din fire de furie, l-a azvârlit în mare.

„Așa, acum am scăpat de tine o dată pentru totdeauna!” a mormăit el apoi pentru sine și – a mers mai departe clătinându-se.

Valurile aruncau micul trup încolo și înapoi. Dar ele au fost mai îndurătoare decât tatăl sărmanului copil. Un ochi de dragoste veghea asupra sa. Dumnezeu nu voia ca Iakob să piară în valuri. Dumnezeu privea din cer în jos la el și l-a făcut să găsească o bârnă plutitoare, pe care copilul a îmbrățișat-o convulsiv din instinctul de autoconservare. Dar bârna singură n-ar fi putut să-i aducă salvare micului Iakob. O navă de război trebuia, potrivit providenței divine, să treacă prin apropiere.

Marinarii au văzut bârna plutind. Au coborât o barcă și micuțul, care era aproape de înece, a fost în curând pescuit din apă. Pe vas au fost folosite toate mijloacele pentru a trezi din nou puterile de viață dispărute ale copilului și au reușit. Datorită îngrijirii prietenoase a marinarilor, băiatul s-a refăcut repede. Când l-au întrebat după câteva zile cum a ajuns în apă, cum îl cheamă și unde locuiește, n-au putut să scoată de la el nimic altceva, decât: „Mă cheamă Iakob”. Mai mult părea că nu știe nimic. Cel puțin, n-a spus mai mult. Atunci au hotărât să-l păstreze pe micuț pe vas și să se îngrijească de el. Felul său blând, firea sa încrezătoare și mintea sa limpede au câștigat curând simpatia tuturor de la bord și fiecare se străduia să facă ceva pentru el. Astfel a crescut Iakob vesel printre marinarii și ofițerii navei de război.

Când ajunsese la vârsta la care tinerii trebuie să îmbrățișeze o carieră, ofițerii au decis să-l lase pe Iakob să studieze pe cheltuiala lor. Ei credeau că avea abilitate să devină mai mult decât un marinar

obișnuit. Nu se înșelaseră. Iakob studia sârguincios, la timpul potrivit și-a luat titlul de doctor și a obținut curând o angajare ca medic de corabie pe o navă de război din flota engleză. Dacă atunci tânărul medic L-ar fi cunoscut pe Cel care veghease atât de minunat asupra vieții sale și pusese în inima unor oameni străini să-l îngrijească și să-l educe, atunci viața sa în continuare ar fi fost pentru el cu siguranță o jertfă de mulțumire unică, veselă. Dar nu i se vorbise niciodată despre Dumnezeu dragostei, și mult mai puțin despre harul Său, care s-a arătat în Hristos, Fiul Său, aducând mântuire pentru toți oamenii. El credea că își datorează bunăstarea numai celor care îl trăsese din apă, îl îngrijiseră și îl crescuseră; și n-a rămas dator acestei mulțumiri. Dar pe Domnul, care este mai presus de orice, care conduce istoria oamenilor și care tocmai pentru el făcuse atât de deosebit de mare bunătatea Sa -, pe El nu-L cunoștea și de aceea nici nu-L iubea.

Izbucnise războiul dintre Franța și Anglia. Iakob era foarte ocupat să ușureze, pe cât posibil, suferințele muribunzilor și ale celor răniți grav, care erau aduși zilnic. După o bătălie maritimă grea, nava pe care își făcea Iakob serviciul a luat ca pradă o navă dușmană și iar au existat numeroși răniți la bord. Neobosit, tânărul medic se grăbea de la unul la altul. Un bărbat mai vârstnic, rănit grav, care era foarte slăbit printr-o pierdere mare de sânge, i-a captivat atenția într-o măsură deosebită. Se simțea ciudat de atras de acest om și se străduia în orice fel să-l ajute și să-l țină în viață, dacă era posibil. Dar puterile celui grav rănit scădeau zilnic.

Într-o după-amiază, Iakob a zăbovit mai mult decât de obicei la patul rănitului. Bolnavul își simțea sfârșitul apropiindu-se. Din recunoștință pentru îngrijirea devotată de care avusese parte, el dorea să-i lase binefăcătorului său un semn al dragostei sale. Singurul lucru pe care îl posedea era o Biblie. El i-a dat, cu mâini tremurânde, tânărului medic cartea simplă, dar așa de valoroasă. Iakob abia dacă văzuse o Biblie, cu atât mai puțin citise din ea. Muribundul i-a povestit că el a primit cartea de la o doamnă străină. În timpul cititului, Dumnezeu îi deschisese ochii și îi arătase ce păcătos îngrozitor era. Dar în același timp i-L prezentase și pe Hristos, Mântuitorul păcătoșilor, în al Cărui sânge orice om care crede poate să fie spălat de toate păcatele sale. El crezuse și astfel găsisese odihnă pentru sufletul său.

„Și acum, domnule doctor”, a încheiat muribundul, „vă rog din inimă, citiți această carte, citiți-o cu rugăciune, ca și dumneavoastră să aveți parte de această mare fericire pe care am găsit-o eu. Am deplâns cu lacrimi fierbinți că am slujit păcatului așa de mulți, așa de mulți ani. Dumneavoastră sunteți încă tânăr. O, căutați-L pe Domnul – astăzi!”

S-a oprit. Dar Iakob vedea că el nu ajunsese la capăt. Părea că mai are ceva pe inimă, a cărui împărtășire i-a devenit grea. Iakob l-a încurajat prietenos pe bolnav să aibă încredere în el, în caz că mai are ceva de spus.

Războinicul muribund a mărturisit atunci, cu un glas tremurând de emoție, că el, cu aproximativ douăzeci și trei de ani în urmă, într-un acces de furie, îl aruncase în mare pe băiețelul său, un copil scump, cuminte, pentru că în foamea sa chinuitoare îl rugase repetat să-i dea pâine. Această faptă fatală i-a împovărat de atunci îngrozitor sufletul, dar nici după mântuirea sa n-a putut să biruiască durerea pentru aceasta.

Ne putem închipui cu ce sentimente asculta Iakob această mărturisire. Dar ascunzându-și sentimentele, a cercetat unde s-a petrecut această întâmplare îngrozitoare.

„Între Norwich și Yarmouth”, a fost răspunsul.

„Câți ani avea copilul?”

„Aproximativ patru ani.”

„Și cum se numea băiatul?”

Muribundul a răspuns hohotind: „Iakob”.

Acum, doctorul nu s-a mai putut abține. Punându-și capul pe perna muribundului, a izbucnit:

„Eu sunt Iakob și dumneavoastră – sunteți tatăl meu.”

Muribundul l-a privit încremenit pe cel care stătea în genunchi lângă el. A durat o vreme până a putut să înțeleagă că îl vedea în față sa viu pe fiul pe care așa de sigur îl crezuse înecat, că Dumnezeu îi dăruia din nou într-un astfel de mod minunat, copilul față de care păcătuisese atât de grav. Dar apoi, pe fața slăbită s-a întins o expresie de nedescris. Eliberare de îngrozitoare apăsare sufletească, un sentiment de fericire de nedescris și o mulțumire care nu poate fi exprimată în cuvinte – totul era în ea. Și apoi, când fiul a mai povestit una și alta despre cum a fost salvat și cum ajunsese la slujba pe care o avea acum, atunci s-a înălțat dintr-o inimă plină ochi, o rugăciune de mulțumire așa de profundă, așa de emoționantă, către Dumnezeu milostiv care condusese totul așa de îndurător, încât fiului care asculta îi curgeau lacrimile pe obraji.

„Și acum, fiule”, a spus muribundul după ce se liniștise puțin, „te rog cu atât mai cordial, citește Biblia tatălui tău, citește-o cu rugăciune, ca și tu să găsești în ea singurul lucru care poate să te facă fericit pentru totdeauna.”

Bătrânul a căzut înapoi epuizat. Paloarea morții îi acoperea fața. Dar zâmbetul fericit a rămas.

„Acum, lasă pe robul Tău să plece, Stăpâne”, a șoptit el. El a murit fericit și plin de încredere bucuroasă încă în aceeași noapte, în brațele fiului său.

Minunata întâmplare, bucuria profundă a tatălui, cuvintele sale de dragoste, dar înainte de toate, plecarea sa acasă, fericită, plină de pace, au făcut o impresie adâncă asupra lui Iakob. El a început îndată să citească din Biblie, în care totul era nou pentru el. Și cu cât citea mai mult, cu atât mai mare devenea dorința sa să cerceteze adâncurile acestei cărți. Dumnezeu a binecuvântat citirea pentru inima tânărului bărbat. El a recunoscut că viața sa trecută, deși fără cusur în exterior, era nefolositoare și deșartă și că el avea nevoie de o dreptate mai bună decât cea a unei așa-zise vieți mai bune. Astfel a venit el la Dumnezeu ca un păcătos pierdut și Dumnezeu i-a condus privirea la Isus, Mielul lui Dumnezeu, care a murit pentru păcătoși. În sângele scumpului Miel al lui Dumnezeu a găsit și Iakob pace și cunoștința mântuirii sale veșnice.

Cu aceasta a început o viață cu totul nouă pentru tânărul medic. După ce el însuși dezgropase comoara prețioasă, de atunci n-a pierdut nicio ocazie să le facă și altora cunoștința cu ea. Profesia sa îi dădea cea mai bună ocazie pentru aceasta. Abia începând de atunci a fost el un adevărat doctor, care putea să le dea bolnavilor săi mijloace pentru bolile trupului și ale sufletului.

Nu este minunat felul de a proceda al lui Dumnezeu? Un tată își aruncă în mare sărmanul copil flămând, ca să scape de el și Dumnezeu a lucrat la sufletul acestui om rău astfel, încât el, care aproape să devină ucigaș, a devenit mai târziu mesagerul mântuirii veșnice pentru fiu. Da, atunci putem într-adevăr să rostim împreună cu marele profet al vechiului legământ:

„Și aceasta vine de la DOMNUL oștirilor. *El este minunat în sfat, mare în înțelepciune.*” (Isaia 28.29)